

Uši a Vítr

KARÁSEK | TVVRDÍK | HORÁK | MARUSJAK | VÁCLAVEK | ODPAD | TICHÝ | LANDA | MARA | KREJZEK | ROHÁČ | KVĚTUZOR | VLACH | MONK | ČMELÍKOVÁ

Zemřel Sváto

Ve věku 78 let zemřel bývalý disident a porevoluční poslanec, signatář Charty 77, básník, písničkář a evangelický farář Svatopluk Karásek (18. 10. 1942 – 20. 12. 2020). Sváto nás navštívil i v srpnu 2020 na posledním ročníku festivalu napříč – Konec léta u Skaláka, kam přijel v sobotu svým autem, vyslechnul pár odpoledních koncertů, vykouřil jako vždy mraky cigaret a pak zase odjel sám autem domů...

R.I.P. Sváto

Podivný kazateli
hlásná Boží troubo
Reverende
Barde s kytarou
co poselství Božího slova
sděluješ písní
Znalče dobrého vína
Orle orle
tys ptactva král
Orle orle
již jsi dolétal
Orle orle
již jsi dozpíval
Přesto každý z nás
slyší tvůj hlas
jasný vzkaz
o srdci na skále
co nejde smejt
vodou mejdlovou
o srdci co plane
srdci co neuhne
Dáblovi řekne NE
a hřbet svůj neohne
Znalče vína dobrého
dnes mám velký splín
Co s tím?
Zpívám s tebou do výšin
„Vino tvé výborné pít mi dej,
říká Bůh: Jen už dnes ochutnej.
Hle, kalich můj oplývá,
v něm čas se ti otvírá,
kalich můj oplývá, přijímej!“
Orle orle
Sváto
Dík za vše
Přijímej!

Miky Marusjak

Rozhovor: Rostislav Tvrdík

Rostislav Tvrdík (narozen v roce 1957), kontrabasista a zpěvák. Dříve člen kontrabasové skupiny Symfonického orchestru Českého rozhlasu, souboru Chorea Bohemica, kontrabasové skupiny orchestru Státní opery Praha či The City of Prague Philharmonic Orchestra. V letech 1997–2001 člen skupiny Pozdravpámbu Svatopluka Karáska. Od roku 2012 frontman kapely Svatopluk.

Pozn.: Tento rozhovor vznikl asi měsíc před smrtí Svatopluka Karáska.

Svatopluk Karásek a Rostislav Tvrdík, Činohrák, Praha 2017, foto: Vojta Stádník

Většina čtenářů Uši a vítr tě má, Rostó, zafixovaného jako člena kapely Svatopluk, zpěv, kytara, trubka..., někteří z dřívější formace Sváti Karáska Pozdravpámbu, kde jsi hrál na kontrabas. Sekera je pro tesaře výrobním nástrojem, pro tebe je to kontrabas, kde jsi s „basou“ jako nástrojem pro „svůj chléb vezdejší“ působil nebo působíš v různých komorních a symfonických orchestrech. Většina hudebníků chodila na klavír, kytaru, do houslí. Navštěvoval jsi nějakou hudebku nebo „lidušku“? Pokud ano, na jaký nástroj?

Miky, já měl ale tu cestu za kontrabasem dosti dobrodružnou... No, vše začalo v mých 9 letech, když jsem sundal o prázdninách u svého dědečka nimroda v Lázních Bělohrad z parohu na stěně tzv. „borlici“ – mysliveckou to trubku a hned napoprvé zatroubil. Velice se mi zalíbilo, jaký to dělá kravál, a tak jsem pořád troubil. Naši z toho byli na konci prázdnin dosti na nervy. Můj táta měl kamaráda – prvního hornistu v Ostravské opeře pana Vostárka, a tak mě jednou vzal k němu domů s tou borlicí. Pan Vostárek mě vyzkoušel u klavíru, jestli nejsem hluchej, a na moje troubení tátovi řekl – přihlas ho do LŠU na trubku.

pokračování na straně 2

Svatopluk, to je svoboda v řádu srdce!

Bavilo tě to? Chodil jsi za školu?

Bavilo mě to, hlavně pak od té chvíle, kdy jsem byl po cca dvou letech zařazen do LŠU dechovky na druhou trumpetu, a za školu jsem chodil až na konzervatoři.

Co jsi chtěl brát, jaký styl, žánr muziky?

Neměl jsem tehdy žádnou určitou představu – bral jsem to vše včetně stylů atd. tak, jak to přicházelo.

Čím, kým jsi chtěl být jako malý kluk?

Lesníkem.

Lesníkem, hajným ses nestal..., v mládí se teenageři často inspirovali slavnými bigbeatovými hudebníky, zpěváky a zakládají podle jejich vzoru kapely. Potkalo tě něco podobného? Hrál jsi v nějakém uskupení? Pokud ano, jak dlouho to trvalo?

Lesníkem jsem chtěl být po vzoru svého dědy, který na sklonku svého dobrodružného života rád chodil do lesa, byl myslivcem, založil spolu s kamarády líheň bažantů a bral mě všude sebou. Líbil se mi les a ticho v něm a dědovo povídání. Jinak jsem samozřejmě poslouchal v 70. letech veškerý big beat, hlavně Led Zeppelin, Deep Purple, Pink Floyd atd... Nové LP měl vždy velmi brzy od jejich vydání od svého táty, který pracoval (legálně) jako důlní inženýr v Rakousku, kamarád

Vlado Blažek... Nezapomenu nikdy na tu kouzelnou vůni nerozbalené desky, kterou jsme pak následně vždy s kamarády u Vlady „odpanili“ a poprvé spustili na jeho gramofonu Dual. No, jinak jsem měl sice ambice taky hrát s někým big beat, k Vánocům jsem si přál od Ježíška baskytaru... a taky jsem ji dostal – IRIS BASS z Krnova (dost hrůza), ale k ničemu pořádně pak bohužel nedošlo... Hlavní zálibou se mi totiž stal komorní orchestr, který měl vysokou uměleckou úroveň díky jeho dirigentovi, profesorovi Josefu Staňkovi, se kterým jsem byl pak na mezinárodní soutěži komorních orchestrů v Západním Berlíně, kdy v porotě seděl Herbert von Karajan. Byli jsme v této soutěži vyhodnoceni jak třetí nejlepší z celého světa.

Nakonec jsi vystudoval na ostravské konzervatoři bru na kontrabas. Co ti dalo tohle studium?

K tomu kontrbasu... byla to k němu dramatická cesta, neboť jsem v roce 1972 nastoupil na konzervatoř původně na hlavní obor trubka, bohužel jsem se dostal k profesorovi, který mi hned při první hodině řekl, že se v mém případě musí takzvaně „přesadit nátlak“... zkrátka, začal mě učit metodou „non press“ – prakticky to znamená netlačit, ale já celých 7 let hrál s trumpetou narvanou na hubu, stejně jako hrál

třeba Louis Armstrong. Takže to dopadlo brekem, neboť mi to nešlo... vůbec, přestalo mi to úplně hrát, a tak jsem o pololetí v prvním ročníku vyfasoval z hlavního oboru za 5. Štěstí mě však neopustilo, neboť na celé škole bylo zoufale málo kontrabasistů (celkem 3), a tak mi řekli, ať to ještě zkusím a že mohu opakovat případně ročník. No já se té šance hned chytil a cvičil jsem a cvičil jako o život. Bylo to první dva roky dosti krušné, ale pak jsem se dostal do komorního orchestru, a to mě začalo bavit. Nakonec jsem absolvoval na výbornou.

Působil jsi např. ve Státní opeře Praha, tedy klasická hudba, autoři. Jaký máš vztah ke „klasice“, máš oblíbené skladatele?

Po vojně jsem udělal konkurz do Symfonického orchestru československého rozhlasu (SOČR), kde jsem hrál 16 let. Ve státní opeře jsem pak hrál necelé dva roky, a byla to pro mě další hudební zkušenost. Je to fascinující svět a mými oblíbenými autory se stali Verdi, Puccini, Mozart, Smetana, Dvořák...

Možná trochu jiný kafe bylo působení ve skupině Linba Singers, v čem jsi vnímal odlišnost?

Po odchodu ze SOČRu jsem nastoupil do legendární vokální skupiny Jiřího Linhy, a mimo mnoha koncertů s ní natočil také dvě CD. Linha Singers je výjimečné originální těleso, a ne každému se tento styl musí nutně líbit, ale technika zpěvu a aranže všech skladeb jsou výjimečné. Jiří Linha je stoprocentní profesionál a precizní výkony celého souboru, které nekompromisně vyžaduje, jsou při každém koncertu nebo nahrávání samozřejmostí.

Všechno hraní v těchto tělesech vyžaduje určitou preciznost, předem dané noty a souboru množství hudebníků. Kapela Pozdravpámbu, ostatně i Svatoopluk, to je určitá svoboda, volnost, nikomu nevadí, když tam strhnete nějaký sólo navíc, prostě podle momentálních pocitů hudebníků a jejich odezvy na reakce publika.

Samozřejmě, Pozdravpámbu a Svatoopluk to je jiná... to je svoboda v řádu srdce!!! Vše u mě začalo někdy začátkem 80. let, kdy mi Martin Fendrych půjčil k přetočení kazetu s nahrávkou hry Václava Havla Audience. Na straně B byl pak „nějaký Karásek“... no a já byl Svátou od prvních okamžiků a písní zcela uchvácen... koupil jsem si kytaru, a když jsem se ocital na návštěvách u kamarádů nebo u nás v kostele, hrál jsem Svátovy písně jako život. No a pak, po revoluci 1989, mě Karel Vepřek pozval, jestli bych nechtěl zkusit hrát se Svátou s ním, Jardou a Pavlem v Pozdravpámbu... a já se ocitl hudebně ve zcela jiném světě... protože ta hudba a ty písně se valily jako velká

Se Svátou Karáskem v olomoucké Ponorce v roce 2017, foto: Petr Čejka

S kapelou Svatopluk u Skaláka na mlejně v roce 2016, foto: Zdeněk Skružný

voda se svým poselstvím... a já jsem si řekl, tak chlapče, tady zapomeň na veškerou svou hudební minulost, to všechno vypni, vypni mozek, zapni naplno srdce a nech to běžet... a ono to funguje!!!

Členové kapely Svatopluk jsou muzikanti „par excellence“, co prošli nebo působí v jiných zaběhlých formacích. Zkoušíte? Nebo se držíte hesla, že v „undergroundu se zásadně nezkouší a ladění je buržoazní přežitek“?

No, Miky, je to tak, že od té doby, co nás Marek (Marek Šimůnek 22. 1. 1960 – 4. 10. 2017), jenž byl v kapele také hlavním tahounem, opustil, zkoušíme za něj s kytaristy... protože je jasné, jak těžce se hledá náhrada, vyvinula se situace tak, že máme kytaristy dva. Dana Hurta (ten ale bydlí v Litomyšli) a druhý je Kuba Boron Toth (a ten bydlí zase v Sokolově). Takže s tím zkoušením to je hodně těžký...

Většinou hraješ, zpíváš převzaté věci „někoho“, zkoušel jsi někdy napsat svůj vlastní text písně a hudbu k ní?

Miky, tady tě asi zklam, nemám na to, něco psát nebo skládat.

Hrál jsi například s Jiřím Stivínem, to je určitě hodně velká výzva a jazzová improvizace. Jak vnímáš jazzmeny a jejich tvorbu?

Miky, i tady tě musím zklamat, protože s Jiřím Stivínem nebo Milanem Svobodou jsem hrál vždy pouze „klasiku“ z not.

Rostó, jsi spoluzakladatel skupiny Augenblick, hraje a zpíváte ve vlastním aranžmá židovské – rabínské písně. Jaký je tvůj vztah k judaismu?

Je to zvláštní soubor, který má za frontmana evangelického faráře s židovskými kořeny Tomáše Molnára, a mimo mě ještě geniálního hráče a skladatele na akordeon Aliaksandra Yasinského z Běloruska a vynikajícího

houslistu Juraje Stieranku ze Slovenska. Jsem evangelík, a tak to, že Tomáš zpívá hebrejsky žalmy a písně v jidiš, mi připadá zcela přirozené, neboť jak je známo, Bible se skládá ze starého a nového zákona.

„Z hvězdiček rostou hvězdy“, jsi spolu s Václavem Hudečkem patronem tohoto projektu produkce hudebních cyklů, můžeš stručně přiblížit, o co se jedná?

Před 10 lety byla otevřena v Dejvicích nová budova Národní Technické knihovny, kde je velmi dobrá akustika. A tak přišel můj nápad, který s podporou Městské části Prahy 6, spolu s vedením NTK, Pražskou konzervatoří a Václavem Hudečkem spustil komentovaný cyklus koncertů.

Naší zemi obchází ta „čínská mrcha“ a v rámci koronavirových opatření má kultura utrum! Z existenčních důvodů jsi přijal místo asistenta na základní škole v Lázních Běláckých.

Ano, je to teď s veškerou hudbou, hraním a kulturou všeobecně opravdu špatné, a ty vyhlídky jsou díky té nezkracené epidemii velmi nejasné. Kamarád – ředitel školy v mém městečku, kde mám dům, mi tuto práci nabídl, a já jsem neváhal ani vteřinu. Jsem tedy teď asistentem pedagoga ve třídě paní učitelky Evy Baudyšové a mám na starosti Tadeáše a několik dalších dětí z 5.A, kterým pomáhám s učivem přímo při hodině tak, aby nezdržovaly ostatní děti, když probíranou látku nestíhají pochopit.

Poznal jsi nejružnější evropské i světové kulturní arény, koncertní sály, ovšem se Svátou často hraje v zakouřených knajpách, klubech, stodolách nebo třeba na zelené lonce... Kde se ti hraje nejlépe a proč?

Jsem šťastný prakticky všude, protože každé hraní (koncert) má pro mě své originální kouzlo. Mám z hudby radost a se Svátou dvojnásobnou!

Se Svatoplukem jste měli několik koncertů v českých věznicích. V čem se liší atmosféra při vystoupení v takovém prostředí?

Tak Sváta, jak je známo, seděl s Brabencem, Magorem a Zajíčkem v 76. roce, a do těch věznic začal hned po roce 89 jako farář jezdit hrát. No a Svatopluk v tom teď pokračuje. Ty Svátovy texty jsou upřímné, přinášejí naději a radost, a to je ve věznicích „vzácné zboží“... a proto se tam ty koncerty setkávají s velkým ohlasem.

A co brání po hospodách u stolu jen tak pro radost, žádný koncertování, prostě jamsession s přáteli?

Jasně, hraju a zpívám všude možně také „hospodskou“ muziku od country, jazzu, folklóru s kamarády moc rád... muziku, která je radost

Otázky – Miky

Rostislav Tordík s kontrabasem, foto: archiv autora

Diskografie:

Rostá se podílel jako hráč skupiny kontrabasů na všech vydaných CD Symfonického orchestru českého rozhlasu v letech 1984–2001 (<https://socr.rozhlas.cz/>).

Dále na všech CD Chorea Bohemica od roku 1982 až po dnes (<http://www.chorea-bohemica.cz/>).

S Linha Singers nahrál dvě CD: v roce 2000 „Today“ a v roce 2001 „Voices“ (<https://www.linhasingers.com/>).

S kapelou Pozdravpámbu desky „Pozdravpámbu“ (1999), v roce 2014 „Svatopluk“ a v roce 2020 dvojčedé live z koncertů „Pozdravpámbu live“ (<http://www.guerilla.cz/>).

S komorním orchestrem MLP téměř všechny CD vydané soukromě firmou BELIMO (<https://www.mlp-komorni-orchestr.cz/>).

Sépiovou kostí:

Timotej Mara

Kronikář, příležitostný básník, ale hlavně bibliofil. Datum ani místo jeho narození nejsou přesně známy, ale s největší pravděpodobností se narodil někdy v druhé polovině 70. let 20. století. Prý pocházel z rusínské pravoslavné enklávy žijící někde poblíž Podkarpatské Rusi. Někteří badatelé ale nevylučují ani možnost, že šlo o zatoulaného potomka haličských židů. Přes patnáct let žil v Brně, kde jeho cesty a osudy na nějakou dobu zkřížil i polomýtický čajobar Hostimil. Návštěvníci tohoto podniku se ale neumí přesně shodnout na tom, jaká byla jeho fyzická podoba. Žádná fotografie či portrét se zatím, žel, nenašly. Momentálně se jeho stopa ztrácí někde poblíž hranic s Polskem.

Ale když se mě na baru
v půl čtvrté ráno zeptala:

„Uživíš mě a mé dvě děti?“

začal jsem přemýšlet
nad svým životem...

dopil jsem panáka ořechovky
a než jsem stihl něco říct...

I svítání je někdy odpovědí
I to nasere

(20. 6. 2018)

Všichni tady vypadají spokojeně
i když se baví o smrti své kamarádky ze školy

Holka která už není...
sama se tak rozhodla
tak co?

Štiler tady za ni odlívá vodku do popelníku
nikdo ji nepomlouvá
ani nebrečí

Všichni poctivě chlastají svá piva
„Taková pěkná holka... i když lesba“ – řekl někdo

Pořád se pije na zdraví...

(15. 7. 2018)

Dnes jsem tady dočetl Faktótum od Bukowského
a na ratanové židli jsem si na chvíli zdřímnul

Oboje „mělo své kouzlo“ jak by řekla moje bývalka
která ale nikdy to pravé kouzlo Hostimila nepoznala

Když jsem tu začal chodit na *malé pomalé*
chodila už s někým větším a rychlejším

Hotovo
Šlus...

(8. 9. 2018)

Půl hodiny diskuse o štěstí a umělé inteligenci
zatímco si dívka vedle svlékla podprsenku

Ted' fackuje jednoho Slováka
jednou je to málo
jednou je to moc

Ví ale někdo kde je ten střed?

Dokud je to hra tak to všechny baví

Ale víme kde je ta hranice mezi slastí a bolestí?

Život nejsou šachy
Život je jinde

Ale kde kurva je!?

(14. 4. 2019)

Včera mi Helenka ukazovala tu jizvu po operaci
jak ji Laco zmlátil a rozdrtil jí slezinu

Už s ním dál nechce být
do konce života bude brát prášky na imunitu

A to všechno nebylo kvůli lásce
byla s ním jenom z lítosti ale lítost není láska

Z lítosti jde tady chlemtat pivo
Z lítosti jde čepovat pivo

Ale být s někým z lítosti
to tě může stát nejenom
to pivo...

Helenko!

(7. 8. 2019)

*ukázky z knihy Fragmenty z Hostimilovy kroniky
(Ears & Wind Records, 2020)*

Múzy medúzy:

Meredith Monk – Dolmen music (1981)

Meredith Monk je u nás málo známá zpěvačka a klavíristka, žánrově na pomezí avantgardy, minimalismu, opery a meditativní hudby. Narodila se roku 1942 v New Yorku, kde žije a tvoří, stejně jako její minimalističtí kolegové Steve Reich či Phill Glass.

Meredith Monk je proslulá svým širokým uměleckým záběrem (zpěv, film, divadlo, klavír, choreografie, performance, kompozice) a především svým novátorstvím. Studovala klasickou hudbu a balet, pro její tvorbu jsou však typické roztodivné hlasové polohy, jako chrochtání, cvakání, dech, pláč, škytavka či vytí a jejich začlenění do své tvorby, čímž vzniká dadaistická hudební poezie svého druhu.

Tuto zpěvačku jsem objevil náhodou, když jsem procházel kazety u mého kamaráda Radima Babáka někdy v roce 2000. Našel jsem tam kazetu, kde na jedné straně byly tibetské zpěvy a na druhé bylo napsáno *Dolmen music*. Vůbec jsem nevěděl, o co jde, ale tato hudba mě hned chytla svojí hravostí a přesahem do meditativních obzorů. Popravdě jsem si myslel, že jde o víceméně improvizovaný záznam nějakého východního duchovně-hudebního tělesa. Hudba Meredith Monk mi přišla, jako když si dítě hraje se svým hlasem a zpívá nekonečné roztodivné až extatické smyčky, připomínající mnohdy až možné projevy poruchy autistického spektra (např. její druhá deska *Our Lady Of Late* z roku 1973).

Obdobný způsob komponování a práce s hlasem můžeme slyšet také v tvorbě dalších zpěvaček, jako Björk, Iva Bittová, Maria Joao, Diamanda Galás či inuitská zpěvačka Tanya Tagaq. Zpěvačka Camille složila v roce 2008 na její počest skladbu *The Monk*.

Meredith Monk profesionálně zpívá od roku 1966 (*16 Millimeter Earrings for voice, guitar and tapes*). Jejím prvním velkým dílem byla epická opera *Wessel Suite* z roku 1971. Na počátku 70. let spolupracovala především s Collinem Walcottem (někdejší hráč na perkuse v kapele Oregon). V 80. letech byl jejím uměleckým partnerem čínský režisér a dramatik Ping Chong. Později ji doprovází soubor Theatre Of Voices. Meredith vystupovala ve filmu *Uncle Meat* hu-

debníka Franka Zappy. Její hudbu použili do svých filmů režiséři jako Jean-Luc Godard, Bratři Coenové (*Big Lebowski*) či David Byrne (film *True stories* z roku 1986). V roce 2015 jí prezident Barack Obama udělil národní medaili za umění.

Své první hudební album s názvem *Key* vydala v roce 1971. Následovala řada dalších alb, přičemž *Dolmen music* je jejím čtvrtým (1981). V roce 1983 vydala minimalistické dílo s Pingem Chongem *Turtle dreams* a v roce 1987 pak vydala desku *Do you be*, které dominuje úvodní procítěná skladba *Scared song*.

Samotné album *Dolmen music* se skládá z 5 minimalistických kusů, přičemž první stranu desky tvoří 4 z nich. Prvním kouskem je ukolébavka *Gotham Lullaby*, kde je Meredith doprovázena svým klavírem. Druhá *Travelling* je již živější a vyloženě typická pro Meredith díky minimalistické klavírní smyčce a hře s hlasem, doprovázené perkusemi. Velmi hravá je následující *The Tale*, kde je doprovázena mimo pianovou smyčku také houslemi. První stranu zakončuje snově nadsmyslná *Biography*, kde svým hlasem vyloženě levituje. Celá druhá strana je tvořena bezmála 24minutovým opusem *Dolmen Music: Overture and Men's Conclave/Wa-obs/Rain/Pine Tree Lullaby/Calls/Conclusion*, ve kterém zazní ještě zpěv 3 mužů a 2 žen, včetně cello a perkusí. Úvod skladby připomíná klasické tibetské zpěvy, aby se následně rozvinula do nenávratných výšin. Část této skladby použil v roce 1996 DJ Shadow do skladby *Midnight in a Perfect World*.

V roce 2017 se deska *Dolmen music* dostala mezi 150 nejlepších hudebních ženských alb. Vpravdě byla na 147. příčce, avšak vzhledem k tomu, že se jedná o minimalistickou hudbu, je úspěch, že si někdo této desky v záplavě konkurenčních popových div vůbec všimnul. Spoluautorka tohoto žebříčku Geeta Dayal uvádí: „Dolmen Music je nadčasové použití hlasu v celé jeho síle a trvalé tajemství. Mohli byste si ji představit jako hudbu pro středověký rituál nebo hudbu pro sci-fi budoucnost. Je to jako skrytý průchod, končící ve dveřích, které se záhadně otevírají do tajné místnosti. Jedná se o metodu vepsanou do hudby, spojování starého s novým.“

Roku 1989 natočila Meredith Monk poetický film *Book of Days*. Divadlo Archa dílo popisuje jako „film o čase, jenž rýsuje paralely mezi středověkem, válečným obdobím, morem a strachem z Apokalypsy a mezi moderní dobou s konflikty rozumu a víry, AIDS a obavami z nukleární katastrofy.“ Jedná se o mozaiku kombinující vyprávění, čarovnou poezii obrazů, texty a taneční prvky doprovázené vokální hudbou. Hlavní hrdinkou je židovská dívka Eva ze 14. století, která prožívá vidiny světa 20. století a hledá někoho, kdo by jí pomohl vysvětlit jejich význam. Nikdo jí nerozumí, až na jednu bláznivou ženu. Tyto představy a její vlastní obrazy se stávají mostem mezi oběma obdobími.

V roce 1991 byla uvedena její opera *Atlas: An Opera in Three Parts*, jež vyšla opět u labelu ECM. Roku 1993 přispěla na tributní album *A Chance Operation*, věnované Johnu Cageovi. Za zmínku stojí rozhodně ještě její jedenácté album *Mercy* z roku 2002, zejména pak opus pro hlasy, piano, marimbu a vibrafon *Doctor/Patient*. V roce 2003 uvedla své první symfonické dílo *Possible Sky*.

Zatím posledním studiovým počinem dnes sedmasedmdesátileté zpěvačky je deska *Memory game* (2020), kterou nahrála společně s Bang on a can a Vocal Ensemble. Jedná se o reorchestraci devíti skladeb Meredith Monk z jejich dřívějších divadelních inscenací.

Honza Bartoň

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Dýmem: Odcházení

Umění odejít je uměním z největších. Pomiňme prosím to, že umění vůbec nepřijít je mnohdy ještě větším, ale to již historii i přítomnosti zůstává skryto a odehrává se pouze v lidském nitru. Z naší historie známe několik dobře zvládnutých odchodů do historie. Kupříkladu můžeme uvést abdikaci T. G. Masaryka nebo zvládnutí konce své politické kariéry u Václava Havla, který dokonce účinkoval i ve stejnojmenném filmu, kde svou osobu vůbec nešetřil, ale naopak, sesadil ji z piedestálů případných soch a stal se tím, kým byl vždy, stal se člověkem.

Bohužel ale můžeme uvést i příklady opačné. V našem rodném luhu a hájí se jimi média jenom hemží. Stačí pohlédnout na současnou osobu prezidenta České republiky a uvidíme člověka, který odchází z veřejných funkcí již od let devadesátých minulého století, přičemž zvláště on měl být tím, kdo tam vůbec neměl přijít. Jenže moc je ta nejsilnější droga a tak jsme svědky obojího. Tedy i toho, že ani vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, jak tělesnému, tak duševnímu, není Miloš Zeman schopen sebereflexe, a tudíž tedy i abdikace, a my jsme svědky jeho rozpadu tělesného i mentálního v přímém přenosu. Inu, půl milionu korun měsíčně, které mu přijdou měsíc co měsíc na účet, nepochybně hraji své.

Ale abychom byli spravedliví, ani jeho kolega z afilace KGB, tedy z Prognostického ústavu při ÚV KSČ, tedy Václav Klaus, na tom není o nic lépe, pokud o odcházení jde. Neboť i u něj jsme svědky toho, že vlastně ze svého postavení nikam neodešel a vystupuje coby stínový

prezident této země. Samozřejmě i u něj je jeho chování podmíněno jeho věkem a při stárnutí tak z člověka vylézají ven všechny dříve potlačované negativní rysy jeho osobnosti, což je příčinou toho, že tento pán nazývá občany nosící roušky na obličejích vítací migrantů a přívrženci EU. A tak jedinou pozitivní věcí je prohlášení jeho syna, vydávaného za největšího odborníka na školství, přičemž jedinou jeho kvalifikací je jeho otec, že se po neúspěchu v parlamentních volbách, který se mu nepochybně přihodí, již více politice věnovat nebude.

Ale to ještě není vůbec nic, podíváme-li se na končícího US prezidenta Donalda Trumpa, který si nějaké odcházení vůbec nepřipouští. A připomíná tak Adolfa Hitlera v dubnu 1945, odríznutého od světa ve sklepení svého bunkru pod říšským kancléřstvím, odkud vydával rozkazy neexistujícím armádám a hovořil přitom o svých vítězstvích. A stejně jako on hovoří o přízracích zrad a lži a není ochoten a schopen připustit si realitu toho, že jej Američané mají plné zuby, a tudíž ho svými hlasy propustili ze zaměstnání prezidenta USA. Tedy, buďme vy i já umělci a poučme se, jak se člověk nemá chovat. Na televizních obrazovkách probíhá výuka toho, jak to být nemá. Výuka toho, jak ohavné je nabubřelé a arogantní chování těch, kteří by ale měli jít příkladem v chování dobrém. Doufejme tedy, že budou odejiti a co nejrychleji zapomenuti.

Miroslav Václavěk

Úhly pohledu: Homeless

Kina jsou stále zavřená, a tak jsem přijal práci v charitě pro bezdomovce. A rozhodl jsem se, že o tom budu psát. Tohle je jiná ULICE, než ta na Nově.

1.

Ti lidé z ulice, co k nám chodí, nemají jména, jen kódy na kartičkách. RAT3, TIR3, NAS5 atd.

Teda, jména samozřejmě mají, ale nejsou podstatná. Systém potřebuje kódy a nakrmit data do tabulky, jestli chceš bejt nakrmený i ty. Někdy, než se dopátráme s příslušnými orgány pravé totožnosti, tak musíme vymyslet nějaký alias.

Kolegyně má ráda české filmy. Takže tu včera spal Černý Petr a minulý týden Eva Tropí.

Nemají jména. Jen kódy na kartičkách. Zrovna včera se mi u fronty na polívku sešli hned dva vedle sebe. Dva průzračné kódy: NAS5 a RAT3.

Nemohlo to být výmluvnější.

2.

Co tady dělá Zelenka? Vždyť je hlášený, že měl včera odjet. Pane Zelenka...“

„Počkej, já ti to vysvětlím.“

„Je od včerejška odhlášený.“

„Já vím. Včera jsme se s ním loučili. Všechno jsme s ním sepsali. Vyklidili mu skříňku. A posadili ho na tramvaj směr nádraží.“

Peníze na cestu měl, kontakt na rodinu. Rodina je v pohodě, nezlomili nad ním hůl a chtějí ho na svátky vidět. Všechno cajk.

No a večer ho najednou vidím ve frontě na noční azyl. Ani jsem to z něj nemusela páčit.

Nechtěl, aby ho takhle viděli. Styděl se. Za to, že je na ulici. A že

má špinavé kalhoty. Raději tady bude s 13 dalšíma smraďochama na pokoji. Ti sice smrdí, ale nesoudí.

3.

Sny, máme je ve svých snech.

Michal: Zdálo se mi o Julešovi. Dostal se ze všech sra.ek a vydal se za novým životem do Ameriky. Vypravoval jsme ho z azyláku, měl takovou parádní motorkářskou černou koženou bundu a já mu na ni křídou na záda psal velké nápis AMERIKA. Těšili jsme se, jak bude poslouchat rock a užívat si tam někde na pláži. Jak konečně na starý kolena zase začne pořádně žít. No a ráno ho potkám ve frontě na polívku. A chvíli mi to trvalo, rozumíš. První moje myšlenka byla, jak to, že není v Americe! Málem jsem se ho zeptal.

Lenka: Svatba. Jsme v azyláku a všichni se musí s někým vzít, je to rozkaz. Rozpáruje se to. Já si беру Moniku. Máme skromnou lesbickou svatbu. Teda, registrovaný partnerství. A pak jedeme busem 308 do Malešic. To je jako naše svatební cesta, ta jízda autobusem. No a vystoupíme, že si konečně začneme užívat líbáňky, a z křoví vyskočí pan Lorenc a že je s náma. Že každé pár svatebčanů má přidělenýho ještě jednoho bezdomovce do trojky a že bude furt s náma. Ach jo, to bylo strašné. Tak jsme jeli někam do hospody my tři. Líbáňky zkažené. Zas jsme řešily celou dobu jenom Lorence. Furt něco chtěl. Mýdlo, polívku, ta nebyla dost slaná... já myslela, že ho v tom snu zabiju, ale Monice to vůbec nevadilo.

A víte, co je nejhorší, že registrovaný partnerství teď v době covidu nejde uzavírat. Zatímco manželství ano. Ta realita je fakt někdy horší než sen.

Vojtěch Landa

Poházené vnitřnosti: Solstitium

Tkaničky na botách pořádně utáhnul. Oblékl si kabát, na hlavu narazil čepici, a když za sebou zamknul dveře bytu, nasadil si rukavice. Mráz ho štipnul do tváře.

Sněžilo třetím dnem. Když procházel kolem hostince Pod Lípou, zaslechl sousedovu harmoniku a sborový zpěv štamgastů. Venku nebylo živé duše. Pomalým krokem se vydal podél řeky na okraj města. V duchu si vyčítal, že si nevzal šálu. Malé mateřské znaménko na pravé straně krku jej nepříjemně v té zimě svědilo. Ale už se nechtěl vracet. Límeček kabátu si vyhrnul nahoru tak, jak jen to šlo.

Došel až k zátočině, kde se zamrzlá řeka stáčela k lesu. Lávka pro pěší zde byla od nepaměti. Zasněžená stejně jako řeka pod ní. Stmívalo se, ale cestu znal. V létě tudy chodili lidé na výlet tam, kam nyní šel i on. Ale v tuto dobu tady byl naprostý klid. Když vešel do lesa, čekalo ho pár stovek metrů do prudkého kopce. Nebe mu mezi korunami stromů ukazovalo cestu.

A pak se obloha otevřela a on se opřel o hůl a prudce oddychoval. Byl nahoře. Cítil se unavený a přesto šťastný, že se nenechal odradit počasím. Jako celých čtyřicet let. Vždy v létě a v zimě, v den slunovratu, zde chodil. Dnes tedy po osmdesáté. Tolika se ani nedomnívá, pousmál se.

Kaplička, která tady na kopci stála, byla cílem výletů lidí z širokého okolí. Byl od ní krásný výhled na celé město. Dříve tady byla i naučná tabule popisující historii kapličky, ale nepřežila jeden z letních nočních mejdanů místní mládeže. Pak už ji nikdo neobnovil. I Kaple Panny Marie zvenku chátrala, ale pevná železná brána stále odolávala nezvaným návštěvníkům. Jako zázrakem zde stále zůstávaly dvě lavičky. Z jedné z nich shrnul sníh a ztěžka se posadil. Díval se v naprostém tichu dolů na svítící město a víčka očí se mu pomalu zavírala...

Bylo léto a semestr již skončil. Ona ale stále ještě byla na kolejích a před sebou měli poslední společný večer a noc. Další den již měla odjet na prázdniny domů na druhou stranu republiky. Celé odpoledne se toulali městem, pak si koupili láhev levného vína a sýr a pár rohlíků a on řekl, pojď, chci tě někam zavést. A tak šli podél řeky, přes lávku a pak lesem do kopce, mýjeli lidi vracející se do města a nakonec stanuli tady u kapličky. Sedli si do trávy, otevřeli víno, drželi se za ruce a těšili se, až se zase uvidí. Plánovali společný život a společné výlety, hleděli si do očí a najednou už byli nahoře jen oni

dva. A ještě než přišla úplná tma, tak se pomilovali tak, jak to dokážou jen dva zamilovaní. A než vysvitlo slunce, tak hleděli na hvězdy a milovali se ještě několikrát. Nad ránem ji doprovodil na koleje a pak k vlaku, kde se naposledy políbili. Brzy na viděnou, řekli si a ona odjela. Brečeli oba. Psal jí dopisy každý týden, ale nikdy nedostal odpověď. Marně ji vyhlížel, když začal školní rok. Ve škole se šuškal, že její rodina emigrovala. Cítil naprostou bezmoc...

Výrušily jej hlasy. Pomalu otevřel oči. Nějaká žena a muž s ním cloumali. Promiňte, měli jsme o vás strach, jestli jste tady neumrzl, zašeptala ona lámanou češtinou. Muž mu pomohl vstát a jemně z něj oprašoval sníh. Vytáhnul termosku a šálek teplého čaje přiložil k jeho rtům. Mluvil nějakou cizí řečí, které nerozuměl. Napijte se, prosím, zahřeje vás to, řekla. Když si vzal šálek do zkrchlých rukou a usrl čaje, muž se na něj usmál a opět prohodil něco tou cizí řečí směrem k ženě. To je dobře, že jste v pořádku, oddychla si, vezmeme vás do města, jsme zde ubytovaní v hotelu. Děkuji vám mnohokrát, já se jen trochu zasnul a nerad bych vám přiděloval nějaké starosti. Strach o mne mít nemusíte, nebydlím daleko a cestu dobře znám, vy ale nejste odsud, že? Žena zakroutila hlavou a přitom se nepatrně pousmála, ne, jsme zdaleka a jsme u vás poprvé. S manželem navštěvujeme místa, o kterých nám vyprávěla moje matka. A ve vašem městě kdysi krátkou dobu studovala. Vždycky mi kladla na srdce, ať se jdeme podívat k této kapličce. Že je tady nádherně a zejména v období slunovratu. A my jsme moc rádi, že jsme jí jedno z posledních přání mohli splnit.

Ano, je tady nádherně, prohodil k nim. Moc vám děkuji za čaj a za nabídnutou pomoc, už půjdu domů, vy se tady určitě budete chtít ještě chvíli zdržet. Podal muži prázdný šálek a jemně se před ním uklonil. Pak předstoupil před ženu a úklonu hlavou opakoval. Sevřel hůl pevně do ruky a pomalu se vydal směrem k domovu. Obloha se rozjasnila a začaly svítit hvězdy.

Když byl na kraji lesa, otočil se a hleděl směrem ke kapličce. Mávaly mu dvě postavy. Ta vyšší oběma rukama, ta nižší jednou rukou. Druhou si zrovna zakrývala šálou malé mateřské znaménko na pravé straně krku.

Hynek Tichý

Důkazy: Tajupný ostrov Retardovaného Kokso plynu

Uprostřed tohoto čísla Uši a Vítr najdete malou fotografickou sondu do epochálního *akumulátorového* koncertu protistátní filharmonie *Die Retardovaný Kokso plynu*. Pořad Tajupný ostrov se uskutečnil jako Novoroční koncert 2. ledna 2021, živě na ostrově Dalešické přehrady, kam kapela i návštěvníci odveslovali na dřevěné pramci. Nebýt všech těch zákazů a zavřených hospod, možná by se vystoupení odehrálo zcela civilně, nebýt slabých zim, dalo by se na ostrov přibruslit jako na Císařský ples prvního dělnického císaře. Nicméně podivné okolnosti nakonec učinily tento projekt zcela nezapomenutelným a mimořádným, mimo jiné také proto, že zamýšlený ostrov byl takřka celý zatopen. Obaleni mlhovou a poněkud konspiračně se tedy osadníci přesunuli na místo a na kusu pevné země, za plápolání ohně, odehráli kusy ze svého repertoáru. Kdo nebyl závčas na pramci, nezbylo mu než naslouchat šíření libých tónů po akusticky slibné vodní hladině. Během vystoupení se nikdo neutopil. Fotografie pořídili: *Mapo & Mirek a Žárovka*

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZIKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDOVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

U N D E R G R O U N D / A L T E R N A T I V A / M I N O R I T Y

Z chacharova sudu: Pramen, studna, voda...

Protože je voda beztvář, je kladena k pralátce, na roven k chaosu. Voda je spojována s principem jin. Vyjadřuje ženský symbolický princip vnořování a mužský symbolický princip postřikování. Voda má vztah k měsíci, je symbolem vzniku i zániku. Po katastrofě způsobené povodní zase přichází voda, tentokrát jako dávkyně nového života. Vodu symbolizuje, nejpozději od neolitu, tvar vlnovky nebo hřebenovitý vzor.

Voda, zejména pokud jde o vodu pramenitou, panenskou, neposkvrněnou, byla a je, ve všech kulturních oblastech, považována za symbol života, za symbol očištění i tělesného a duchovního posílení. Pramen je posvátný a léčivý, a jak je patrné z mytologie, v jeho blízkosti se ve větší míře vyskytují i další duchovní bytosti. Pramen tedy léčí, omlazuje, dává sílu, osvěžuje a symbolizuje tak veskrze sám život, zdraví a prosperitu. Pramen vyvěrá ze země a přináší tak na její povrch životodárnou tekutinu, ještě neznečištěnou negativními vlivy, s nimiž se posléze potká.

Už v pravěku a starověku se lidé usazovali v blízkosti vody, vodních pramenů, potoků a řek, a bránili je před ostatními. Vodu ostatně vyhledávala i zvířata. Zvěř se zdržovala v blízkosti vody, kde byl proto také dostatek zvěře k lovu.

Voda byla tedy považována za vzácnost a tento vztah, voda – člověk, se promítá do všech archaických mytologií. Antičtí Řekové spatřovali v tryskání pramenů působení numinózních, na člověku nezávislých sil, a třeba archaičtí Germáni věřili, že v kořenech světového stromu, jasanu Ygdrasil, vyvěrá

pramen osudu Urdbrunnen, jenž pak dává vodu všem pramenům na povrchu země. V Mithrově kultu se zase pod jemu zasvěcenými chrámy vyskytovaly vodní prameny, kterým byly přinášeny četné oběti.

Vodu ctí i muslimové. Asi nejokázaleji se to u nich projevuje při tradiční pouti do Mekky, kde se nedaleko nejvýznamnější islámské svatyně Ka'aba nachází posvátná studna, z níž poutníci pijí vodu a odnášejí si ji do svých domovů.

Vodě náležela a náleží úcta také v představách křesťanů a židů. Ze Starého zákona třeba víme o prameni vody, kterému dal, na pokyn Boha, úderem hole vytrysknout Mojžíš, a která měla zabránit útoku faraonových vojsk pronásledujících prchající židy. Ve Starém zákoně vůbec je Jahve sám spojován s pramenem veškerého života.

Voda se uplatňovala při křtu, kterým musel projít každý člověk, který se měl stát, křesťanem. Pokud dítě zůstalo nepokřtěno, nebylo v komunitě vnímáno jako plnohodnotný člověk. V některých oblastech pochovávali proto lidé nekřtěňátka co nejbližší stěně kostela, protože věřili, že voda, stékající při dešti po střeše kostelní budovy, je posvátnou vodou a nahrazuje tak plnohodnotný křest.

Voda měla, kromě praktické a liturgické úlohy, také důležitý význam třeba v ikonografii křesťanské architektury. Studna, tedy v křesťanském pojetí „studnice života“ byla součástí Rajského dvora v každém klášteře a jako studnici života jí byl přikládán hluboký symbolický význam.

Vladimír Jaromír Horák

Zababóněno: Bohové přeci nestárnou... (Brno, Fléda, 2007)

Gnu a Young gods, dobrá kombinace, řekl jsem si a zakoupil lístek. A pak to pustil z hlavy. Těšení nastoupilo dva tři dny před dnem dé. Ono ráno jsem už ani dospát nemohl (interní vtípek;-)) a celý den jsem byl v napjatém očekávání. Před koncertem jsme dali sraz v Prádelně, kde se ukázalo, že jsem jediným fandou Gnu (vážně moje srdcovka) z naší výpravy, tudíž bylo trochu strachování, abych je stihnul (kurva kurva, dopíte, pojďme, musím stihnout Gnu celý, kurva kurva..) Mé obavy se nakonec ukázaly být lichými, v pohodě jsme zvládli i lehkou předpřípravu a mohlo se začít. Jejich set se mi celkem líbil, nicméně k úplné extázi scházela znalost jejich nového materiálu, Gnu se po tomhle koncertě chystají nahrát svoji třetí řadovku, takže playlist byl složen (kromě „Když hoříš“, „Moc dobrej ani ne“ a „Ego / Ego“) ze samých novinek (možná se pletu, ale na to nasrat). Zvuk byl celkem povedený, solidní bordel a nahlas, tak jak to má být. Mám trochu pocit, že se Gnu vrací k výrazu, jaký měli v období alba „Srdce v kusech zvuku“, zpěv byl fakt málo, takže texty bylo při neznalosti nemožné chytat. Že by reminiscence starých, dobrých časů? Trošku taky ubylo melodičtějších pasáží a větší důraz je kladený na hrátky s rytmy. Při třetí skladbě měl Adam problém s prasklým popruhem u basy (dost neobvyklá závada), nicméně pánové se s tím vyrovnali celkem v pohodě tak, že hráli zhruba dvě minuty dokola úvod načaté písně a Adam měnil a měnil a pak se přidal k ostatním. Jo,

jejich set měl sílu. Už teď těším na desku.

Po krátké pauze na přestavení aparátu přišli na scénu Young gods. Sál se solidně zaplnil, zvuk získal na konkrétnosti, nicméně neztratil sílu. Tohle vystoupení jsem vnímal v lehkém transu, opravdu se mi líbilo strašně moc, hodně silný zážitek. Možná mohlo dojít častěji na živou kytaru, ale i tak to mělo celkově fakt šťávu. Názvy písní po mně nechťejte, nejsem muzikolog ani fanda do morku kostí, moc se mi líbila jedna z písní, zahraná jen na akustickou kytaru s bicíma, strašně podmanivá záležitost. A předělávka skladby Kurta Weila „Mack The Nife“ byla absolutní. Budu si muset doplnit mezery, protože od Young gods znám dobře jen album T.V. Sky a pak jejich novinku, kterou jsem slyšel párkrát. Po tomhle zážitku to určitě udělám.

Zpocený a se šťastným výrazem malého děčka jsem se s kamarády přesunul zpět do Prádelny, kde proběhlo pívko a sdělování dojmů (pro výjimečný koncert klasickým způsobem „typičto, ááá, úžasný!“ atd.) a dostavil se onen známý pocit strašně příjemné únavy celého těla z předchozího napětí a zážitku, který se po určitých typech činností dostavuje... Pak už jen rozloučení, plný úsměvů, s kamarády, cesta domů a další výborný zážitek z krásného večera. Díky vám i vám!

Bystra, 2007

Filmové okénko:

Český film

Nynější vydání filmového okénka se bude věnovat čistě českému filmu, z čehož mám radost.

V České televizi pomalu končí série dokumentů Český žurnál, kterou mají produkčně na starost Filip Remunda s Vitem Klusákem. Ti se snaží dávat prostor jak zavedeným jménům, tak nováčkům z FAMU.

Ne vždy se výsledek povede. Například Apolena Rychlíková přišla s ekologickou „humoreskou“ *Češi jsou výborní houbaři*. Vám undergroundákům asi nemusím osvětlovat, že pro svůj dokument „zci-zila“ název slavného undergroundáka Milana Kozelky. Ovšem její dokument kvalit básně vůbec nedosahuje, takže jediné, co způsobili, bylo naštvání některých diváků, kteří si film pustili s vírou, že se dozví něco o houbařích. Je to primitivní a nevtipná agitka. S poselstvím souhlasíme asi všichni, šetřit planetu, zavřít uhelné elektrárny, ale tohle podání přesvědčí leda přesvědčené. Dost chmury, nyní chvála.

Český žurnál: Vojna Ztohoven

(režie Petra Nesvačilová)

Film o členech umělecké skupiny Ztohoven a trochu i o ruské Vojně. Já jsem ideální konzument, protože aktivistické umění a kritika

proto, že je to baví a jednak proto, že je zajímavá, jak bude soud reagovat na různé druhy obhajoby. Je skvělé, že režisérka se ne-snažila příliš dojit emoce a nevyužila smrti jednoho z členů Ztohoven – zůstala civilní. Velká část dokumentu je věnována i ruskému páru Vojna, kteří dělali v Rusku ještě mnohem šokující věci (soulož v muzeu atd.). Krásně to ukazuje na střet českého a ruského myšlení. Ale bylo by asi chybou tvrdit, že anarchismus Vojny je čistě ruský. Spíš jde o tu národu totální anarchie a nezodpovědnosti, kterou můžeme vidět i na Západě. Ztohoven takoví nejsou, udělají si svůj art, kde poruší zákon, ale mimo své umělecké PR jsou to v podstatě slušní občané respektující zákony. Je fascinující, že i další členové Vojny skončili podobně: nedokázali se adaptovat na evropské myšlení a dál pokračovali v tom, co dělali už v Rusku, tedy v totální anarchii a nerespektování zákonů. Pyotr Pavlensky dopadl ve Francii podobně jako Oleg s Natalií v Česku a v Rakousku. Analýza jejich kriminálních deliktů je důležitá. Někdy jde o čistou lenost a snahu získat věci zadarmo (krádeže v obchodech), jinde může jít o legitimní kritiku západních režimů (zapálení dveří Bank of France, které provedl Pavlensky).

Filmy z cyklu Český žurnál lze zhlédnout na webu ivysílání ČT.

Český žurnál: Sandra v Ugandě

(režie Filip Remunda)

Dokument vypráví o novinářce a insta-bloggerce v Ugandě. A klade mnoho otázek. Sebevědomá, pochopitelně feministická, Sandra v Ugandě. Ptá se pořád: „Proč vodu nosí jen ženy? Proč toho chlapa mlátíte, to tady děláte normálně?“ A má to dva aspekty. Z jednoho pohledu se může někdy dostat do roviny západní chytrolínky, která v 26 letech místním káže, jak mají žít. Bez respektu k jejich tradicím (vodu zde nosí ženy a děti). Z druhého pohledu ten respekt k tradicím může někdy vést k tomu, že se místní západář dívá stranou a dělá, že něco nevidí. Což Sandra nedělá. Takže prostě nelze říct, kdo má pravdu. Někdy je asi dobré být Sandrou, někdy ne. Kvalitní dokument jednoznačnou pravdu nikdy neříká a Remunda to dobře ví.

Famu v kině: Schovka

(režie Barbora Halířová)

Na Aerovod.cz lze vidět krátké animované filmy z FAMU. Doporučuju zejména film Schovka. Krátká surrealistická hříčka, která si vás povodí snovým světem. Po pár minutách vám bude hlava lítat v oblacích a vy si budete říkat, sakra, proč jsem ztratil tuhle schopnost lidské fantazie a nechat mozek plavat v asociacích. Svobodně bez restrikcí žánrů a dalších limitů.

Vojtěch Landa

Předplatné:

Uši a Vitr vychází obvykle k příležitostným, vyjímecným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden, 02. Festival spodních proudů – březen, 03. Krákor – červen, 04. Napříč – srpen, 05. Potulný Dělník – říjen. Stavba novin se stabilizovala na několika nosných prvcích. V každém čísle najdete stěžejní rozhovor s osobností z uměleckého prostředí, v rubrikách Sépiovou kostí a Dílna představujeme ukázky z děl v prvním případě literárních a v druhém případě výtvarných. Noviny Uši a Vitr přinášejí povídky i knihy na pokračování. Obvykle se jedná o díla vyšlá péčí Ears&Wind Records, některé hotové artefakty pak předplatitelé získají v rámci předplatného.

Roční předplatné pro rok 2021 je 200 Kč (pět čísel). Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Komiks Krejzek–Roháč: Zukotero

2B. ~~07~~2020

Svjet podle Květuzora:

Vo aplikacách

Ešivá si některý z vás pičmenov, jako tých co jebú kromě prdeli aňi do pičí, nekdy připadal jako vopravděcké pičmen, možu váženýho čtenára upozornít, že só po tymdle svjete rozmístění mnohem vječí vocasi, než by si leckdo pomyslí. Třeba jeden vzácné přítel, ten dycky jako pozdrav poví mñe *ždar ty nechutná mrdko* a já jemu na to vodpovím *ždar ty smrduté čuráku* a von to uzavře že *úvodní rituále máme nyní za sebo*.

Tak jí čumím na ty haksny, co jí lezú z tých šnerováků nad kotníky, na ty létku ušponovany do károvaných pančošek, který nekde tesně pod kundištěm lemuje leskle černá lateksová sukýnka, aby vrchní vnady běly enem tušit pod decentním kabátkem. Pousmňuje se bystrozrace až sa jí pozachvjeje ten betálne vyčesané cop co jí tak laďi s tým černým lesklým kusem lateksa a mezi výrazně rudýma rety zasvitno pečlivje bjelené kly. Jenže na vobzoru se zjeví úplně normálně voháklá koc s rudó nepřilíš upravenó hřívó pod ramena a moja rohovka aj duhovka aj sekundární mozek sa v mžiku voka stáčijá tamtím směrsem co stojí zrzka. Ta s tým drdolem dělá jakoby nič, ale už sa neusměje, aňi při tým tenisovým představení. Rohovka duhovka péro nalevo, rohovka duhovka péro napravo. A to sa mi děje imrvěre.

Ten magor, co sa tak rituálně zdravíme, udelal ze svej dívky matku. Na tom by ešče nebélo nič tak pozoruhodného, kdyby na to, přesněc řečeno proti temu, nevyužíval dijetální aplikacu, kerá za ně měla dáváť majzla na její, jako té naprcané koc, plodny a neplodny dñi. Na tym by furt ešče nebélo nič tak pozurohodnyho, tata dycky říkal, že to blby maso sa musí vomlátit, vopálit a vobřezat. Ten magor, můj vzácný přítel, s kerym se dycky tak rituálně zdravíme, zase šukal a jebal a nedbal rad ať radši dñem do řite, že nenapáchá nechcených robat. Nedbal a mrdal. Ne normálně, ale do piče, přes ty pysky a střeva a kliták a tydlecty záhyby jebal tym svym nevhrahaným výhonkem jak tí trpaslíky nenasytí, lakotní, co furt trpijá nedostatkem na tých hromadách zlata a drahého kameňi. Jebal až úlevně dojebal. Slastně sa odvalil králíček, že si trochu zbucne. Jebačka pro slast. Bylo to ale nađelení, žñely sirény jak při zkóšce sirén, jak to mñel pod kontroló, ale cpal sa tak hluboko do tej nebožacky a tak nešikovně sa třel vo všechny ty výčnelky v tej duře, že to ten přezec nemohnul vydržat, prorval sa a mrdka sa vycákala, jako že do jamy a hovno co naplat běly modleňi aj zařikávání. Jak ta řvala!

Dávno temu sem blahé pamñeti jednu koc, co mña byla tak po prsa, ale svyma bujněma cecinama to dovyvažovala, vochňapával som ju v bäre pro buze-

rantov na chodbiče pro buzerantov, co ju mñeli vyhrazenó na cestu na buzerantsky retychy. Hrabal sem ji úplně všade a ukazováčkem jí ředíl v tej její řitce, nemohla na to nič moc říct, bo sme byli v buzna bäre, na chodbiče, kama si buzerantí chodili ulevovat na buzeransky retychy, takže vrñela a nič vic neřikala. Běl sem tak mladé a blbé a tak mñe hučelo v balde, že som tu dříví jel trajfem přec cely City doprovodit až dom, kde dvěřa vtevřela její mutra. Cóval sem jak nerychléc to šlo, koc ubu-lená, mutra uječená, za rohem putyka, fofrem do výťahu a pali a baba za mnó a já kirik na ten hrnec. Naščestí sa mi za-dařilo prchnót bezevá ztrát. A to sa mi děje imrvěre.

Ta tým mým vzácným přítelem, co sa spolem tak rituálně zdravíme na znamení, jak si jeden druhýho považujeme, naprcaná koc sa mi tajně svjeřovala, že teho vzácného přítele vykastruje, pajnž sa bojí, co jí přístějává provede za lapálíju. Pré je docela možny, že by běl schopné ji naštekat do tróby, aj kdyby jebali normálně. Jako skrzevá anus rektální poudala, je to totiž dáma, co řekne místová *bovno* radějác *ó nikolin*, tak je decentní tadlelenc... matka. Pré že ta varlata naloží do láku a vystaví si je vedle urny s babičkó, tó hodno grand-mutró, né s tó gřavó z matčiny strany poudala. Enomže sem jí chytračce povjedel vo funkci nadvarleta a vo adaptaci jinších ogánů, kery přeberó funkce tých chybjejičích, a když sme skončili u žluče a můj monolog sa chýlil k vyvrcholení, zkyslo jí cifko v repáku a z chudáka mo-jeho vzácného přítele, co sa dycky na přivítanó tak rituálně zdravíme, už teho moc nezbevalo. No ešče že má ten pár nešťastníkov tak módrého a zkušeného rodinného přítele, kerý poradí, zahřá teplem lidským slovom aj módrostí.

V tem bäre pro buzerantov, tam sem pěl tehdá s pánem, keré si tam prvne nechal poslat pro jahve pepermintky a pak trávil večírek dopisováním s njevětším buzna kápem v tym bäre a možná aji na celym City. Než si všechny dojmy stačili dovypisovat, běl ten milovník zeleného pití a lemtal magické voči ve sprše úplně jinší bukvice, kam běl pré zlákan na maxipsa Fika a poslóchal instruktážní monolog vo šampónech a vodičkách na šulinka, pod pažíčky a na prdýlku. Probuďil sa s jinším šulinkem ve svojí prdýlce no a takovy. Když sa probuďil, napodruhy teda preventivně usnul na zádách, šulinka mu cucala pusinka úplně jinyho buzeranta a ten první jen volal vođe dveři že nde venčit a ten psék běl huňaté a slintal. A z teho plyne ponaučení, že buzny só celkem pravdomluvný. Pak sem s tým pánem vodplul na vođu, takže aj konec to má dobré.

Květuzor Škvírkó

Traumerův sloupek:

Cesta

Z balíčku vytáhl další vyklepanou startku a zapálil si ji. Šlukl si a pocítil pocit blaha. Byla to jeho poslední investice pro tento den, poslední peníze, které dostal od své matky na cestu autobusem a on se místo toho rozhodl pro balíček startek a cestu po vlastní ose. Klasicej pěškobus. Bylo vedro a přšelo, možná byla trochu i mlha a u země mírně mrzlo. Vlastně je úplně jedno, jak bylo. Cestoval takto za svým otcem v průběhu roku velmi často. Roční období se přitom někdy až neočekávaně rychle měnila. Herman Traumer na to sral a prostě šel. Šel si za svým a věděl, že tam dojde. Mezitím se v polích okolo prali hraboši s potkany a možná i menšími modrými brněnskými draky, v každé školní třídě nad katedrou visel obraz normalizačního soudruha prezidenta a všem známá herečka recitovala neuvěřitelně srdcervoucí zdravice na masových prvomájových manifestacích. Všechno bylo tehdy masové a normalizované. Byla to doba masové normalizace, kdy si komunističtí pohlaváři na mezinárodních letištích, a nejen tam, strkali jazyky do svých hlav a měli se neskutečně rádi. Všichni se měli rádi, objímali se a občas někdo někoho práskl, možná pro uspokojení svého ega, možná pro kladné hodnocení ve straně nebo jen tak ze srandy. Všeho bylo více než čtyři procenta a Herman si tehdy šel svou vlastní cestou. Byla to jiná cesta než cesta, co by si například zvolil někdo druhý – ten, který miloval stranu a udělal by pro ni první poslední. Herman byl jiný, protože pokud by se strana o něj chtěla někdy opřít, on by uhnul a klidně by ji nechal padnout.

Tentokrát ho jeho cesta vedla za tátou Nestorem, byla to ta část cesty, kterou měl rád, Vykouřil při ní pokaždé tak půl balíčku startek, než dorazil k ceduli s nápisem „Zbýšov“, kde si otřel pot z čela a věděl, že už to nemá daleko. Zul si boty, aby ve Zbýšově nenašlapal a zvolna došel až k domku, ve kterém bydlel jeho táta. Zabušil silně na dveře, ale nikdo neotvíral. Zazvonit nemohl, zvonek sám o sobě byl tehdy velký luxus, alespoň pro Nestora Traumera, který si na takovou věc, jako je zvonek, nepotrpěl celý svůj život. Nebyl doma, Herman bušil, co mohl, až téměř rozbušil dveře dokulata, než se za nimi ozvalo mírné šustění. Někdo se pomalu sunul ke dveřím. Byl to Horst, Hermanův děda. Špatně slyšel, ale Hermanovo bušení bylo tak silné, že ho Horst přece jenom zaslechl.

„Ahoj dědo.“ zakřičel hlasitě pan Traumer, když se otevřely dveře, a zeptal se „Kde je táta?“

„Kdo jste?“ zašeptal Horst.

„Dědo, to jsem já, tvůj vnuk Herman.“ rozeřval se pan Traumer.

„Aha.“ prohodil téměř neslyšně Horst a přibouchl Hermanovi před nosem dveře.

Po tomto incidentu nezbylo než projít všechny zbýšovské hospody a poptat se. Nestora našel hned v té první.

Mezitím soudruh prezident normalizátor odletěl na přátelskou návštěvu do jedné ze spřátelených zemí a ostatní soudruzi a soudružky cestovali autobusy, vlaky, auty či pražskými, a i jinými metry, tam, kam se jim zlíbilo. Všichni normální lidé již byli pozičně rozestavěni po hospodách.

„Ahoj tati, koupíš mi pivo?“ zeptal se Herman.
„Ne!“ odpověděl Nestor bez pozdravu.

Herman Traumer se za Vámi všemi vrátí ve svém příštím sloupku s názvem „Princ“ a to zase tady v báječných Uších & Větru.

I. K.

Podivuhodné necesty:

Kudy kdyby kráčí

(nedělní chvilka dietní turistiky aneb kartografické kontrafabulace)

*„vol cestu nejméně schůdnou
tak bezpečně odpovíš na všechny námitky”
(J. Kolář)*

*„Filosofická skepse přikazuje problematizovat i samu tuto cestu,
tj. převádění představ na pojem.”
(V. Neubauer)*

KDYBY prognóza viděla za roh
chytila by se diagnóza za nos
toho dne kdy mapa zlomila cestu
necestou se stala
KDYBY šed nebyla příšerná
barvoslepost nestála by za při
libovolnost barvolibá sjetá double blind
čichohluchý barel barvy a v/něm epistémé
KDYBY hmotnost hmotností nebyla
švarnost samý svár a šrám
filajka filajová nešpulila by rty š š š
la la la fiala
filajový šarm only náš
KDYBY indoevropská jazyková doktrína
byla in...
KDYBY nešišlala tak šiko/vně šumivě
KDYBY pojem nepojil asi by se zalkl
KDYBY si ten náustkový zákon nešlapal na jazyk
KDYBY jí ta be/der dí das
nepadala do očí
KDYBY to neotočil ber ho đas
KDYBY kolemjdoucí jed nebyl obojetný opojně

*„KDYBY dispozice k disociaci nebyla lidské psyché vlastní,
nikdy by ji neštěpila.”
(C. G. Jung)*

až š š š zavolá
po/chopím kde jsem přestřelil
vaše řeč budiž Ž
nemějte Ž za vola
KDYBY si to nenavlékl opačně
nestala by se z toho móda
aby ho vzal šlak
a tak...
š š š

KDYBY představa předstihla cestu
s fu/turizmem vyrazila by futra
foto/nové KDYBY
předběhlo by začátek
KDYBY je/den věděl co dřív
s nocí
doběhl by i konec klopýtání

smráká se
zbytek doběhne
dojít to pěšky
nebude těžký...
před cestou dalekou
zuje si nohy z těla
ven si vyšlápne

fúúú...
detonací denotátu
dynamikou došššlapu se potácí
v očištění na očním pozadí
čidlem očí čich?
potencí ná vleku slova KDYBY
uši na pochodu skládají ódu o necestě
představou KDYBY

KDYBY té takzvanosti nebylo
ztratila by se necesta sama sobě
pohyb by to snad ustál
KDYBY světlo vyšlo na světlo
KDYBY tma po něm neprahla
KDYBY nám pec nespádla
KDYBY ne/byl zde/ptán odpovědností
neházela by odpověď otazníky
po něm očima
KDYBY nebyl nocí sně/den
jak potkat by se mohl jeden
KDYBY si neusmyslel soumrak KDYBY
nelíhlo se z něčeho něco
KDYBY smyšlenka neusmyslila si sebe
sejde z mapy sejde z očí
co na tom KDYBY sejde...

KDYBY směr vědět směl
změřil by nezměrné?
fakt pomluvil by infekt?
KDYBY nepochopitelné sapio
(SAPIO = chutnat, vonět, okoušet, žkoušet)
sebe pochopilo
potopila by chuť dehydrataci?

*„Vědět neznamená poznat, ale vychutnat si to,
co člověk zahlédne v půli cesty.”
(R. Alleau)*

KDYBY ty dynamizmy vrchovrtošení vrků vrtu
-izmů a fikční depersonalizace rtů
nyní v hodině dějcitů
nebylo bylo pohnuto
a bude opět nazpět
utrům trousit v terénu termínu
ubíhavost uhýbavosti
žhavost nevyhořela by ani za poločas
neunikala jako loňský smích
KDYBY roztála
KDYBY se to nezvrtlo
KDYBY řeč čísel nepřešel mráz
KDYBY uchvátanost chvátavosti
pavímu chvostu nevysklila vitráž

*„Cílem fyzická je spojování, cílem pneumatika pak rozlišování.”
(C. G. Jung)*

KDYBY nepochopené
sebe pochopilo
tak by se vzchopilo
KDYBY vzpomínka nebyla aktualitou

nebyla by imaginací
ale ona JE...

KDYBY ty objemy pojmů
pletivem pletichy se nepomátly
kdyby hmat dohmátl
jen lebku a hnát
na dně bezedna
byla by to píseň líbezná
KDYBY „budiž“ nebudovalo budoucí
KDYBY neburácelo neoblizovalo
KDYBY neburcovalo nebouřilo
k čemu by bylo?

KDYBY ty gramatiky neměly tiky
skrečingu by nebylo
ani tužby drezúry družby tržby
KDYBY múza neházela po něm očima
KDYBY jí nevisel na rtech
KDYBY úzy neměly hlavu medúzy
a uzly vždycky
nebyly gordický
KDYBY se vyškolila síla jak neškodit
KDYBY ne/ššš/tkala a nemeškala
poštelovala by apoštolka postel š š š
nesvedl by ji ohyb pochybnosti na pochodu
orientační rámec bloudí necestou sub/jek/tu
uskupení úst

:/co by *ž*bylo
KDYBY *bylo*:/
srdce prázdná skřín
:/co by *ž*bylo
KDYBY *bylo*:/
nás dvou ještě mň
:/co by *ž*bylo
KDYBY *bylo*:/
potom by v nás
zastavil se čas
nebylo by cesty zpět
(Tara Fuki)

ctnost z nouze nekonečna KDYBY
když se jí to líbí

„Malické království volnosti dopřejte mi,
abych na smetištích podél cest směl hledat...
předměty z doby před narozením blasu.“
(Z. Barborka)

KDYBY nebylo na tabuli chodů
pří/chodů neshod
schodů
bezdomoví domů kostelů polomů
rozchodů na hlavní

*Pohlavní orgány muže symbolizují osoby, ženské pohlaví symbolizuje krajina.
Z kostela k boře vedla cesta. Ta byla z obou stran zarostlá trávou a keři,
čím dál hustšími, až se z nich na vrcholu stával les. (S. Freud)
/kaple či kostel = vagina; schody = symbol koitu/*

Co je plochou kulečníku a kdo drží tágo...?
„Sen, nad kterým se nezamyslíme, je jako dopis, který neotevřeme.“ (Jung)

*Zdalo se mi, že tě někdo pobodal.
Ležel jsi na schodišti v paneláku a pořád opakoval, že to nevadí,
že tě mám jenom dodělat. Ale já to neudělala...
(Papuč)*

kde se mi to v hlavě bere a kam?
KDYBY ty sny byly aspoň hezký
tak ať se klidně zdaj

*Zdál se mi sen. Měla jsem recitovat v Dělnáku, čekala jsem na tebe, přišel jsi s os-
tríhanýma vlasama a přšlo. Bylo mi to tak líto... Z Dělnáku jsem utekla někam
na náměstí, asi na Smetanku, bylo po recitaci. KDYBY nebylo těch stříbů, mobla
jsem excelovat, všechno se mi to popletlo a venku doopravdy leje, počkám na tebe,
přiď. KDYBY mi lítá v hlavě...
(Jarabice 77)*

KDYBY nebylo střetů v střemhlavém letu
střed zmizel by v zápětí úpatí
KDYBY si ta úsečka viděla do úst
kdyby příd sna nebyla neúprosná

*K ránu jsem se ve snu ztratila ve velkém městě, dřímala jsem na nějakých scho-
dech, docházel mi dech a nevěděla jsem ani jak se to město jmenuje, nevím to do-
ted. Měla jsem péro ve vlasech, kolem šel průvod š š š a volal mne jarním jménem
Jarabice. Kde jsem to jen byla?
(Jarabice 77)*

KDYBY oxitocin byl zlosyn
KDYBY nos nepozoroval
KDYBY nebyl dozorován
tím nač se upírá
KDYBY peříčka nebylo
KDYBY schodiště dějiště vědělo kam se ubírat
KDYBY pře nebyla převlečenou totožností
ž/ne bez pře/stání
ztracenou soudnost v soudní lavici
pře-tržení s/paní KDYBY
jelikož... shoda na schodech
hraje si ráda
na scho/vá/vanou
sokolí solí štepuje patu
školí š š š vášní štolý

nafukovací jednorožec odnesl dívku na širé moře
a pak že jednorožci nejsou...
KDYBY ti kentauri v keři nebyli
KDYBY kohokoli kdykoli kdekoli
pře nebyla latencí
množnostní možností
když nutností je shoda na schodech
obratně obrazných š š š
zátiších š š š šepsu ve snu

KDYBY nepletlo se organické do cesty logickému
KDYBY to tak jen šlo... už tam je
a takýže jo...
ne/ní mu to je/dno

KDYBY ta jeskyně kinetiky
zbavila tonoucí noc oba/vy
procitla by na slunci?
KDYBY pře předběhla začátek v dálkách
doběhla by konec v nedbalkách
aby toho bylo ještě mň
místo setkání je z toho celý přešlý
KDYBY přišlo
tak se s ním popere
jinak není do čeho bušit
KDYBY není bullshit

Luboš Vlach

Povídka:

Má pravdu žena

„To tady zase budeš celej den jen sedět a čučet do novin?“

„A co mám jako dělat?“

„Tak se seber a běž aspoň do lesa na dřevo, ať máme v zimě co dát do kotle.“

„No jo no.“

Zvednul se od stolu. Šel si obléknout pracovní šaty a vyšel na dvůr. V kůlně našel pilu, sekeru a provaz, to všechno naložil na dvoukolák a bránou vyjel na cestu před domem.

Má pravdu, pomyslel si. K čemu to je? Jen sedět doma a čumět do zdi. Práci mu to nepřinese a nic dobrého taky ne. Akorát se bude užírat, že už druhým rokem nemůže o nic zavazit a zatím doma žijí z ruky do huby. A topit je taky potřeba. Plyn je drahej.

Věděl, že bude muset daleko za vesnici. Les sice začínal hned za posledními chalupami, ale takových, kteří v dnešní době topí dřevem, je čím dál víc. Pomalu tlačil vozík do kopce a míjel posledních pár ošuntělých stavení.

Má pravdu žena. Nemá cenu se jenom užírat, stejně na tom nic nezmění. Ze začátku, když ho vyhodili z práce, tak každé ráno jezdil autobusem do města. Chodil tam, hledal, kde by ho vzali, sháněl si zaměstnání. A styděl se. Dál jezdil autobusem stejně jako do práce a z práce a dlouho ve vesnici nikdo netušil, že žádnou práci vlastně nemá.

Na konci vesnice končila asfaltová cesta a začalo to být obtížnější. Naštěstí po sto metrech přestala stoupat a vedla chvíli po rovině. Půl vesnice teď ve špatných časech drancovalo les, a proto taky hned z kraje byl jako vymetený. Bude muset jít možná i dva tři kilometry. Hajný o tom věděl a nechával je na pokoji. Pokud to teda dělali s rozumem. Když člověk bral jen nepoužité zbytky po těžbě, vršky stromů, tlusté větve nebo padlé napůl shnilé stromy někde ve stráni. Nic proti tomu nikdo nemohl říct. A hajný neříkal. Ale všichni taky dobře věděli, že kdyby někdo zařídil do pořádného dřeva, tak hajného blahosklonnost skončí a budou mít těžký časy všichni.

Na rozcestí se dal doprava. Věděl, že cesta vede do roklin. Doufal, že pro svoji nedostupnost tam najde nějaké příhodné dřevo blíž. Jenže cesta byla čím dál horší. Koleje se hluboko zarývaly do měkké půdy a na cestě byly občas napadané kameny z přilehlých strání. Dojel až k mostku přes potok. Byl ztrouchnivělý a napůl spadlý. Věděl, že dál už s vozíkem neprojde. A kdyby projel, tak ho plný, těžký nedostane nazpět. Rozhodl se, že ho nechá tam a pokusí se najít něco v okolí.

Pak už to vzdal a jen čekával na podporu. Ještě se občas po něčem poohlídnul, někam zavolal, koupil si inzertní noviny. Neměl vzdělání, nebyl dost mladý, neměl štěstí a o to málo, co kde bylo, o to se porvali jiní, dravější. Propadal zoufalství, šetřil na všem, co se dalo, a přestal věřit, že se to změní.

Měla pravdu jeho žena. Nemá cenu jen sedět doma a fňukat do dlaní. Byl rád, že ona dokázala i z toho mála, co dostávali jako dávky, nějak držet domácnost. Napadlo ho, že by se zase měl poohlídnout po nějaké práci.

Hodil si přes rameno pilu, do ruky vzal sekeru a vydal se přes houpačkové zbytky lávky dál proti proudu potoka. Rozhlížel se po okolí, ale z cesty nic vidět nebylo. Pokusí se vydrápat nahoru na stráň. Byl tam vzrostlý bukový les. Kdyby tak byla nějaká velká spadlá větev. Buk je moc dobrý topení.

Lezl do strání a nohy mu občas podjížděly na listí, takže párkrát musel opřít volnou ruku, aby neupadnul. Krátil se mu dech. Téměř po čtyřech vylezl posledních pár metrů a narovnal se. Bylo září, a jak sluneční kotouč šplhal stále výš po obloze, mělo slunce ještě sílu a pěkně hrálo. Pak se vydal po úzkém hřebeni výš. O kousek dál uviděl to, co hledal. Kousek pod ním, asi dvacet metrů pod hřbetem, byla velká větev odštípnutá z mohutného kmene. Spadla do rokle a zaklínila se mezi dvě skaliska. Nadělá z ní plný dvoukolák pořádných polen. Slezl až ke skalce a chvíli si rozmýšlel, jak na to. Sundal si svetr a vzal

do ruky pilu. Vlezl pod větev a začal ji v polovině řezat. Odjinud se k ní nedalo dostat, a tak s pilou nad hlavou pomalu zajížděl do tvrdého dřeva. Do obličejů mu padaly piliny. Nařízl kmen asi do poloviny a odložil pilu stranou. Vyskočil a rukama se zachytil za větev. Párkrát se na ní zhoupnul, až praskla a povolila. Uvázal za jeden konec provaz, slezl ze skalky na volnou plochu, aby se mohl pořádně zapřít, a tahal větev ven. Šlo to pomalu a on napínal všechnu svou sílu tak dlouho, až ji dostal do prostoru. Stejným způsobem vyprostil i druhou polovinu. Chvilí se posadil na kámen a oddechoval. Utřel si rukávem košile čelo plné potu a pilin. Potom si došel pro sekeru a pilu a pustil se znovu do práce. Celou větev porcoval na špalky, osekával tenké výhonky a pole na skládal na hromadu do strání tak, aby se mu neskutálela dolů. Práce ho těšila. Cítil, jak svaly tuhnou, když dlouho dělal stejný pohyb. Občas ustal, narovnal si záda. Možná by se mohl živit rukama, napadlo ho. Ale moc dobře věděl, že by žádnou těžkou práci už nezvládnul. Nebylo ani poledne, když měl hromadu polen hotovou. Jak seděl a odpočíval, díval se na svoje ruce, které byly špinavé a místy ulepené od smůly. Košili měl na zádech celou mokrou. Slunce už bylo vysoko a příjemně hrálo. Musel teď dostat dřevo k dvoukoláku. Špalky prostě pustil dolů ze strání k potoku. Potom vzal pár delších větví, které nechal vcelku, chytil je za konec, táhl je za sebou a sestupoval roklinou dolů. Došel až k potoku a větve přehodil na cestu. Otočil se a vydal se znovu nahoru. Zadýchal se a občas se opíral o kolena. Cestou uvolnil všechny špalky, které se nedokutálely až dolů, a poslal je ze strání. Tak vyšel nahoru ještě pětkrát, než všechny větve snosil na cestu.

Doufal, že po krivolaké cestě to nebude k vozíku daleko. Oblékl si svetr, aby měl alespoň trochu chráněná ramena. Nadhodil si dvě největší polena a vyrazil. Nebyla až tak těžká a z kopce se mu šlo dobře. Jenže věděl, že je jich aspoň třicet. Došel za zatačku a pak teprve uviděl vozík. Dobrých tři sta čtyři sta metrů. Trochu si povzdychnul a šel dál. A tak postupně tři hodiny nosil špalky k vozíku. Trpělivě, pomalu. Vždy, když šel nahoru pro další náklad, šel pomalu a vydýchal se. Pod svetrem mu bylo vedro a potil se. Cítil, že ramena má otláčená od křivých polen.

Konečně se mu podařilo všechno nanosit až do vozíku. Převázal náklad provazem, zastrčil za bočnici pilu a sekeru.

Chytil rukojeť a zabral. Kola se jen pomalu rozjela v rozměklém terénu. Došlo mu, že to bude ještě pěkná dřina, dostat celý náklad domů. Otočil si vozík, aby ho netlačil před sebou, ale táhnul. Měl pocit, že takhle to jde lépe, ale stejně se musel po každých sto metrech zastavit a odpočinout si. Slunce už ukrojilo velkou část odpoledne a on u vši té únavy ještě cítil hlad a žízeň. Proč si nevzal něco s sebou? Jako kdyby šel do lesa poprvé? Vyjel na hlavní cestu, která mířila přímo do vesnice. Byla tvrdší a upravenější, a tak se mu jelo snáze. U prvních domů se zastavil. Teď už to bude dobré. Za chvíli začne asfalt a je to z kopce až k chalupě. Stál tam a rozhlížel se. Slunce svítlo na protější stráň a viděl celý konec vesnice, schoulený v údolíčku. Viděl i jeho dům.

Všiml si, že před domem zastavilo auto. Vystoupil z něho nějaký muž. Zavřel za sebou dveře a vešel do jejich chalupy. Auto nechal zaparkované napůl v silnici, napůl na trávníku před jejich vchodem.

Teď neměl nejmenší chuť se vrátit. Vzpomněl si, že hned v druhém domě od lesa sedávají dva sousedé po práci před garáží a popíjejí. Vzal znovu dvoukolák do rukou a vyrazil.

Seděli na špalcích u vrat, každý v ruce lahev piva a u nohou slivovici.

Viděli ho, jak k nim přijíždí a už zdálky halekali.

„Pojď na pivo!“

Přijel až k nim, zastavil vozík u kraje silnice a sestoupil těch pár kroků k nim.

„Byl jsi na dřevě? Dáš si pivo?“

„Moc rád, děkuju.“

A jeden se zvednul, otevřel dveře do garáže a zmizel pro pivo. Druhý mezitím vzal malé panáky a nalil z lahve kořalku. Líbilo se mu po té

dříně chvíli sedět, natáhnout si nohy, opřít se zády o zeď, cucat pivo. Cítil, jak je příjemné, povídat si o fotbalu, o počasí, o drbech z okolí. Bylo mu dobře mezi sousedy v tom bezstarostném tlachání. Poseděl asi hodinu, vypil tři piva a pár kořalek. Pak se zvednul a popošel na silnici, aby viděl na svůj dům. Auto už tam nestálo.

„Budu muset jít. Musím s tím dřevem ještě něco udělat.“

„Tak ať se daří.“

„Děkuju za pivo, a musíte se někdy zastavit u mě.“

Dvoukolák mu teď připadal hrozně těžký. Objel dům a zaparkoval ve dvoře. Potom vešel dovnitř. Ženu našel v kuchyni.

„Máme něco k jídlu? Nějak mi vytrávil.“

„Za půl hodiny. Vydrž.“

Stál ve dveřích. Viděl ji, jak stojí u dřezu. Byla pěkně oblečená a viděl, že je nalíčená. On stál ve dveřích ve špinavých kalhotách a svetru, s rukama od smůly a špíny. Díval se na ni. Neříkali nic. Otočila se. Všimla si, že ji pozoruje a dívala se mu do očí. Potom si všimla, že zahlédl tisícovku, co ležela na stole. Udělala dva kroky, vzala bankovku do ruky a zastrčila ji do kapsy od blůzky.

Nadechnul se, jako by chtěl něco říct, pak se otočil a praštil za sebou dveřmi. Vyšel před dům a tam zůstal stát a hleděl do země. Potom zvednul oči a koukal na sloupek brány. Chátral a omítka byla opadaná až na holé cihly. Měl by to spravit. Vypadá to hrozně. Za domem má hromádku písku a vápno se taky někde najde. Pak obešel dům. Ohnul se nad dvoukolák a začal odvazovat provazy.

J.K. na smetišti

Nebylo vidět na pět kroků. Občas zafoukalo, cáry se roztrhaly a objevila se dlouhá tráva s jinovatkou, mokré větve... ale jen na okamžik. Pak zase všechno pohltila mlha. Pomalu jsem šel krajem louky a záblo mě do rukou. Cítil jsem na obličej drobné kapičky. Sbíraly se a občas mi nějaká skapla z nosu. Nemá to cenu – napadlo mě. Už jsem se chtěl vrátit, když v tom jsem ho uviděl. Stál pod stromem a hleděl do mlhy. „Ahoj, už jsem myslel, že tě nenajdu!“ Neodpověděl. Všechno na něm bylo zplihlé. Vlasy, šaty. Pokud to jde, i on byl zplihlý.

„Co tady děláš? Jarmila má o tebe strach...“

„Ona tě poslala?“

„Ráno mně volala, že ses včera nevrátil z práce...“

„Já vím, měl jsem jí dát vědět.“

„Co se děje?“

Mlčel, stál tam v mlze a na nose se mu taky dělaly kapičky.

„Chceš cigáro?“

Vzal si ji a zapálili jsme si.

„Co tady proboha děláš?“

Usmál se. „Ano, jsem tu pro Boha.“

„Cože?“

„Člověče, já jsem ho potkal!“

„Nekecej!“

„Fakt, včera v práci.“

„Jak může popelář potkat v práci Boha?“

„Každý ho může potkat.“ Popotáhnul.

„Jel jsem včera s plnou fůrou na skládku. Jako každý den. Zajel jsem s nákladákem dozadu a tam to svinstvo vysypal. Když to shodíš hned na kraji, tak chlapi nadávají, mají s tím víc práce. Ale ono je to jedno, protože oni nadávají pořád. Já to stejně vozím dozadu. Už jsem chtěl odjet, když jsem si něčeho všimnul. Vylezl jsem z auta a jdu blíž a On tam ležel. Neuvěřitelný! Ležel tam mezi odpadky. Byl to on – neměl kříž a měl ulomenou jednu ruku, ale byl to on. Přece si to nemůžeš splést. Ležel tam na smetišti! Představ si to: Kristus na smetišti!“

„Hele, i se starejma sochama se musí něco dělat...“

„Ale tohle snad ne! Nikdo přece nemůže jen tak vyhodit Ježíše do smetí! Tohle mu prostě nemůžou udělat! To snad nejde, aby syn člověka ležel mezi konzervami a použitými vložkami!“

„Ty jsi vůl! Když si ho vyhoníš do záchodu, tak taky posíláš potenciální mimina do saponátů a hoven... to se nedá takhle brát!“

„Kámo, nevím, co se dělá s použitým Kristem, ale mě to fakt vzalo. To-

hle mu neměli dělat. Stál jsem tam a bylo mě z toho všelijak. A pak... jsem ho uviděl...“

Vlastně jsem ho neviděl a asi ani neslyšel. Cítil jsem ho – Bůh. Víš, on tam byl! Tak nějak fyzicky. Cítil jsem to kolem sebe, jako když tě na konci zimy ovane teplej vítr. Nic se nezmění, ale ty víš, že jaro je tady. Ale hlavně, pak na mě začal mluvit. Ono to šlo nějak zevnitř. Jako by mi posílal myšlenky přímo do mozku. Mluvil s mou duší nebo tak něco.“

„Odkdy ty věříš na takový věci?“

„Jasně. Vždycky jsem byl obyčejnej popelář. Mám svou rodinu, svůj byt, svoje kamarády, své pívko. Má práce je vozit lidský zbytky na skládku... a to je můj život. A chtěl jsem to tak mít do konce věků. Ale tohle se fakt zvrtilo. On mi řekl, že budu nový prorok!“

„A doprdele!“

„Jo, to jsem si řekl taky. Vždyť já jsem obyčejnej popelář. Vůbec se v tom nevyznám, nic o tom nevím, nechci s tím mít nic společnýho... Ale on byl silnější. Já jsem ho cítil – byl tam a měl pro mě poslání, o kterým se nepřemýšlím. Smrt si můžeš zvolit, když na to přijde, ale tohle je něco jiného. To je jednou daný!“

„Jak můžeš takhle zblbnout?“

„Já se bráním! Ale on mi říkal, ať se jenom pořádně dívám. Nebudeš mi to věřit, možná si řekneš, že jsem blázen, ale to, co ti řeknu, je pravda pravdoucí.“

Byl jsem v Galileji. Byl jsem u toho, když Ježíš říkal Petrovi a Ondřejovi, ať ho následují. Byl jsem tam, když oživil Jairovu dceru. Byl jsem tam a na vlastní oči viděl, když z pěti chlebů nasýtil pět tisíc. Šel jsem s ním. Viděl ho, slyšel ho, cítil jeho pot. Byl jsem v člunu, když utišil bouři, viděl jsem ho kráčet po vodě. Šel jsem s ním, byl s ním. Ale jako bych byl vzduch. Myslím, že mě nikdo neviděl. Nikdo na mě nepromluvil. Dívali se skrze mne. Ale já tam skutečně byl – cítil jsem vítr od Jordánu. A jeho voda byla tak chladná! Stál jsem v ní po kolena a nikdo se na mě ani nepodíval. A pak jsem byl u toho, když vjížděl na oslu do Jeruzaléma. Byl jsem u poslední večere a pak jsme šli na Olivovou horu, mluvil s učedníky a pak je poslal pryč. Já zůstal s ním. A když odešli, tak se na mě otočil. On mě viděl! On mě viděl celou tu dobu! A já v tu chvíli cítil, že on ví všechno o tom, co ho čeká, a pak mi řekl:

„Neposadíme se, Karle?“

A tak jsme spolu seděli a on mi povídal o lidech, co byli před ním, a o těch, co přijdou po něm. A já... já mu říkal o Jarmile a o dětech, o své práci a nebylo to jenom takový to tlachání. My mluvili o tom, co na tomhle světě za něco stojí. Ne, to nejde ani vypovědět, jak jsem se cítil! Já nevím, jestli on byl člověk, napůl člověk... nebo co, ale – to se nedá popsat. Představ si někoho, kdo ti vidí až do žaludku... kterej ví o všem špatným, na cos třeba jenom pomyslel, a přesto tě má rád... asi nebyl člověk – na to lidská duše nemůže stačit!

A potom mi říká:

„Víš, co se stane zítra?“

Řekl jsem mu, že on to ví určitě taky. A on to věděl, do posledního detailu. I cítil, jak bolí hřeb v ruce, věděl to všechno. A pak řekl:

„Karle, já se bojím!“

„Ty se bojíš? Ty?“

„Ano, víš, já vím, co přijde, vím, jak to dopadne. Jasně jako ve slunečném dni. A přesto se bojím. Prostě mám strach...“

Co jsem na to měl jako říct? Měl jsem z toho zvláštní pocit. Slovy to neumím ani popsat, možná kdybych uměl, tak bych nebyl popelářem. Možná je takovejch lidí víc. Možná chodí mezi námi. Jenom je nevidím. Je to velká škoda. Je to... je to... prostě nádhra. Víš, když někomu uděláš radost – Na pár sekund zapříčiníš štěstí. Tam musím jít. To je život. Může se to povést stokrát za život, nebo jenom jednou, ale všechno to má smysl. A potom mi řekl:

„Karle, já jsem člověk. Člověk se bojí. Doufám, že mě chápeš?“

„Lidi se bojí. Neví čeho, neví proč. Každý se bojí. Člověk je uzlíček strachu. Prej proto, abychom přežili. Zítra tě zabijí a ty se divíš, že máš strach?“

Neříkal na to nic, myslím, že neslyšel, co jsem řekl, ale věděl, co jsem myslel. Začal se usmívat. A já byl najednou rád, že jsem mu pomohl – blbost, samozřejmě, jak já bych mohl pomoci Synu člověka, co jde na

smrt. Ale cítil jsem, že je rád. A pak mi řekl:

„Je to úkol – ten se nedá odepřít, o něm se nedá přemýšlet. Musíš ho udělat. Stejně jako musíš dýchat, Stejně jako i Petr půjde na kříž. Stejně jako to, co ti vložil na bedra můj otec!“

Pak se otočil a vesele odešel. Představ si to. Ježíš kráčí radostně na smrt. Šel a měl lehký krok. A mám pocit, že si i něco pískal. A já se cítil, jako že jsem sebral dvanáct tun z jeho ramen. Mě netížili a on šel dolů mezi olivovníky a pískal si nějakou odrhovačku. To se nedá vyvážit zlatem a je jedno, jestli se ten člověk jmenuje Ježíš Kristus nebo Josef Vosáhlo. Byl jsem u toho, když ho odsoudili, slyšel jsem hvízdát bič, když ho mrskali, cítil jsem nasládlou krev, co stékala po kříži do písku. A pak jsem byl zpátky na smetišti.“

„A jak se s tímhle jako dá žít?“

„To nevím. Vrátil jsem auto na podnik a šel sem. A tady čekám. Čekám, že mi Bůh řekne, co mám dělat nebo něco takovýho. Nemůžu už žít jako dřív. Myslím, že to musím předat, myslím, že musím spoustu věcí... Ale já nevím, co! Vždyť jsem jenom obyčejnej popelář! Musím to říct – už nemůžu mlčet, ale ještě neumím mluvit... víš co myslím?“

„Karle, možná se jenom máš vrátit domů a snažit se rozdávat radost a čekat na svůj úkol. Nemůžeš tady jenom tak stát v dešti a čekat na odpověď. Možná nepřijde hned, možná za rok. Jestli Bůh chce, abys něco udělal, může ti to stejně tak dobře říct tady jako doma v posteli.“

„Tady nejsem náhodou. Něco mě sem táhlo. Možná je tady ta odpověď!“

„A co jako mám říct Jarmile?“

„Že ji miluju!“

Stál tam, mlčel, hleděl do mlhy a hledal odpověď. Rád bych ji tam našel taky.

Odešel jsem k autu. Přijel jsem do práce a zavolał Jarmile.

„Prosím?“

„Ahoj, tady Tomáš...“

„Našels‘ ho?“

„Jo, mluvil jsem s ním. Je v pořádku.“

„Kde je? Co se stalo?“

„Víš... těžko se to vysvětluje, možná bysme se měli sejít, myslím, že se brzo vrátí, jenže...“

„Jenže co?“

„Něco se změnilo.“

„Sakra, o čem to mluvíš? Já tady umírám strachem a ty mi kurva vykládáš o tom, že SE NĚCO ZMĚNILO!!“

„Mám ti vzkázat, že tě miluje.“

„Jdi do prdele s takovýma kecama!“

„Víš, on se změnil...“

„Sakra, tak mi to řekni. Nějaká ženská, že jo?“

„Ne, to ne...“

„Ty seš ale hajzl!“

„Ne, počkej. Já jenom nevím, jak ti to vysvětlit.“

„Ty ho kryješ, co?“

„Ale hovno, Jarmilo, tak to není...“

„Vy svině!“

„Počkej, já ti to vysvětlím.“

„Jdi do prdele!“

„Jarmilo, počkej...“

„Táhněte do hajzlu oba!“

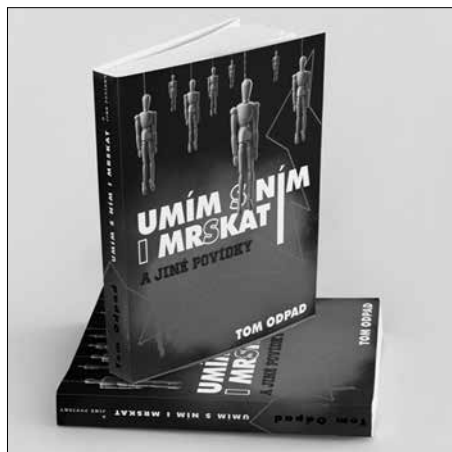
„Haló – Jarmilo... haló...“

Praštila s tím.

Možná to s tím rozdáváním štěstí nebude až taková sranda. Nevadí, můžu se snažit dál.

Tom Odpad

Ears&Wind Records uvádí: Tom Odpad: Umím s ním i mrskat a jiné povídky

Tom Odpad, vlastním jménem Tomáš Vít, pochází z malé kovozemědělské vísky Hořice u Blanska. V žurnálu Uši a vítr mu vychází na pokračování jeho originální povídky, které nyní získaly i knižní podobu. Na téměř dvou stech stranách, což je pořádný špalek, najdete originální povídky, které možná znáte nejenom z Uši a Vítr, ale i jako audiopovídky. Ti nejšťastnější mohli Toma Odpada vidět i naživo na některém z jeho živých čtení či vystoupení... Někdo sbírá známky, někdo onanuje. Jedno i druhý je relax, kde na konci je uspokojení a pro druhý případ ještě srdíčkový toaleták. Koho svede dohromady perverzní erotická seznamka? Nenechat se udolat zhrzeným nábytkem, no a hlavně nepřemýšlet o původu slepičích brků mezi pětikou a šestkou vlevo dole...

Dvacet čtyři originálních povídek nové knihy Toma Odpada s názvem UMÍM S NÍM I MRSKAT A JINÉ POVÍDKY, jejichž hrdina vás vtáhne a provede svými příběhy pitoreskních situací, které vznikají na první pohled, na obyčejných pěšinkách běžného žití.

Jejich pojítkem je úžasný, nenucený a jakoby samozřejmý humor, který sem tam vybafne ze zatáčky, za kterou by ho nikdo nečekal...

Kniha *Umím s ním i mrskat a jiné povídky* je k mání na www.drevenacikada.cz

Allium Alimentum: Kvašáky s česnekem tam a sem: gurmánův sen

Větší okurky, palice česneku, kopr, vinné a višňové listy, hřebíček, bobkové listy, nové koření, pepř kuličkový, sůl (5–7 dkg na litr vody). Okurky důkladně oper, oloupej spoustu česneku a každý stroužek rozpuť. Připrav si kopr – hodně... a použij i stonky, vinné či višňové listy. Všechno oper a dej osušit. Okurky vytáhni z vody, nech oschnout, odkroj konečky a ještě do každé několikrát píchni jehlou. Svařenou vodu s celým pepřem, novým kořením, hořčičným semínkem, hřebíčky, vavřínovými listy a solí. Do kameninového džberu okurky naper, mezi ně naci stroužky česneku a kopr a listy, až je pln. Zalij nálevem, zatiž prkénkem a zavaž. Za 5 dní až týden je to úplná báseň.

Dílna:

Marie Čmelíková

Kyjovská rodačka, nyní žijící a tvořící v Brně. Po polygrafické střední škole vystudovala v letech 2009–2012 Katedru malby, na fakultě umění Ostravské Univerzity. Její cesta k malířství ale nastala mnohem dříve. V 17 letech vytvořila svůj první olej na plátně, což byl velmi silný životní impuls, vnímání světa v jiné perspektivě. Od té doby se věnuje malbě. Ráda experimentuje s formou i kombinací technik. Každý cyklus (zpravidla čtvrtletní) otevírá a završuje tyto variace technik i rozličnost témat. Nebrání se tvorbě na zakázku, která ale bude vždy nést proky originality a její autorské tvorby. Má ráda víno, neb pochází z vinařské rodiny (Vinařství Čmelík z Kyjova, které vede její otec Marek). Nelze nezmínit také fakt, že strýc Marie, Petr Čmelík, maloval portréty a akty svérázného expresivního stylu a stal se uznávaným a hodnoceným malířem nejen v Kyjově. V tvorbě Marie Čmelíkové, ačkoli jde svou vlastní cestou, lze vyzorovat vliv jejího strýce.

Akce?

10. ročník festivalu Homér's memorial, který měl proběhnout v době vydání tohoto čísla novin Uši a Vítr, byl z důvodu vládních opatření zrušen, stejně jako předtím 20. ročník festivalu Potulný dělník, který měl proběhnout v říjnu 2020 a březnový Festival spodních proudů – tento nebudeme plánovat nejspíš ani letos, protože vládní opatření se nevyvíjí slibně, a vrhneme síly do letních akcí.

KRÁKOR 2021

23. ročník festivalu Krákor je prozatím domluven na klasickém krákořišti v Ostopovicích v areálu Nad Šelší, a to ve dnech 18.–19. června 2021.

Prozatím si můžete pořídit zcela originální triko z ultralimitované série 30ks věnovaných ročníku 2020. Další trička této minisérie již nebudou dotištěna. Existuje několik volných exemplářů v různých velikostech. Cena 500Kč vč. poštovného.

NAPŘÍČ 2021

Festival Napříč – Konec léta u Skaláka by měl proběhnout, jako každý rok, poslední víkend v srpnu, tedy 27.–28. srpna 2021 na mlejně u Skaláka v katastru obce Meziříčko u Želetavy.

Podrobné informace, změny a aktualizace najdete na webu:
www.spodniproudy.cz

Archiv Uši a Vítr: VÝZVA

Papírové měsíční noviny vydáváme od roku 2006. V roce 2014 jsme změnili takt a od roku 2015 vydáváme pět čísel ročně, což lépe vyhovuje tepu akcí, které pořádáme. Rozšířili jsme počet stran a zavedli možnost předplatného. Paralelně s tištěnými čísly archivujeme noviny rovněž digitálně a na webu www.spodniproudy.cz je ke stažení většina vyšlých čísel. Několik čísel se přesto nedaří zcela zrekonstruovat a v našich fyzických archivech chybí. Pokud jste majiteli některého z takových čísel, které v digitálním archivu nenalézáte, budeme velice potěšeni poskytnutím tohoto výtisku k digitalizaci.

Oheň na střeše:

V 79 letech zemřel brněnský básník Zeno Kaprál. ●●● V USA vyhrál volby Joe Biden. Tým jeho soupeře, Donalda Trumpa, zaplatil 3 miliony dolarů za přepočítání v Milwaukee, tento přidal hlasy Bidenovi. ●●● Frontman skupiny Rammstein Till Lindemann rozjel 16. prosince, v době pandemických lockdownů, obchod s erotickými pomůckami. ●●● Papež František poprvé veřejně podpořil zákony, které umožňují homosexuálům vstoupit do registrovaného partnerství. ●●● V nizozemské zoologické zahradě ukradli homosexuální tučňáci vejce lesbickým samicím. ●●● Finská vláda zvažuje, že nevyžádané posílání zpráv a videí se sexuálním obsahem bude trestným činem. ●●● V Číně nejspíše skončí politika jednoho dítěte, proklamovaná od roku 1979. Čínská vláda by nově mohla rodinám dovolit mít tolik dětí, kolik budou chtít. Důvodem je neustálé zpomalování míry plodnosti v zemi a rychlé stárnutí populace. ●●● Německý soud rozhodl, že techno je hudba. Důvodem byly nejasnosti při výpočtu daní, které technokluby odvádějí. Podle rozhodnutí soudu DJ nepouští jenom hudební záznam, ale „předvádí své vlastní části hudby použitím nástrojů v širším smyslu slova, aby vytvořil nové zvukové sekvence, které mají svůj vlastní charakter“. ●●● Severokorejská vláda zakázala kouření v prostředcích hromadné dopravy, ve školách, nemocnicích, divadlech nebo kinech, a to navzdory tomu, že celá vláda je kuřácká, protože kouří i jejich vůdce Kim Čong-un. ●●● Belgická policie načapala na gay orgiích v Bruselu maďarského politika z Orbánovy strany Fidesz ●●● Izraelští vědci tvrdí, že se jim podařilo zvrátit proces biologického stárnutí, a to pouze s použitím kyslíku. Během procesu hyperoxidace došlo ke zdánlivému stavu nedostatku kyslíku, který způsobil regeneraci buněk – jedná se o tzv. hyperoxicko-hypoxický paradox. Podle studie byla buněčná úroveň těl a mozku účastníků experimentu na úrovni, na jaké byla před 25 lety. ●●● Skotsko schválilo bezplatný přístup všem ženám k vložkám, tamponům a dalším potřebám pro intimní hygienu. Dostupné mají být mimo jiné ve školách, na univerzitách, na úřadech a v dalších veřejných budovách. ●●● V jihoafrické loterii padla čísla 5, 6, 7, 8, 9 a dodatkové číslo 10. ●●● V Namibii, která bývala německou kolonií zvítězil Adolf Hitler Uunona. Voliče ujistil, že o ovládnutí světa nemá zájem.

Na adrese: <https://vimeo.com/475544342>, si můžete pustit reklamu na chytré hodinky Úrlausn Nova, která běží na islandské televizi. Naturismus, penisy, bradavky, rozmanité tvary. ●●● Kampaně MeToo v USA pokračuje – aktivisté požadují zbourání soch římských císařů Marka Aurelia a Augusta. ●●● Ve věku 59 let zemřel fenomenální jihokorejský režisér Kim Ki-duk. Údajně zemřel na komplikace spojené s nemocí Covid-19. ●●● Paříž dostala pokutu 90 000 eur za nedodržení vyvážení pohlaví ve vedoucích pozicích. Do vedení města bylo jmenováno jedenáct žen a jen pět mužů. Podle zákona musí být každé pohlaví zastoupeno minimálně 40 % a muži zde měli pohyby 31 %. ●●● Maďarská vláda schválila novelu ústavy, která stanovuje, že matka je žena a otec je muž. Novelizace má chránit původní pohlaví dětí a garantovat výchovu dětí v duchu křesťanské kultury. ●●● Skupina amerických pornohereček se vyjádřila k nekonečné a nikdy nenudící debatě o ideální velikosti penisu.

Φ&Γ